

[Indenrigsministeren.]

for den modtagelse, lovforslaget har fået. Jeg er klar over, at det er svært helt at overskue de enkelte paragraffer. Jeg er også godt klar over, at der i udvalget kan komme ting frem, som kan bevirke, at de enkelte paragraffer må ændres, og jeg vil være villig til i udvalget at se på de problemer, der kan blive rejst fra medlemmernes og partiernes side.

O. Mathiasen: Det ærede medlem fru Ellen Poulsen var så venlig at sige et par elskværdige ord til mig. Jeg vil gerne kvittere med et par andre elskværdige ord til det ærede medlem fru Ellen Poulsen.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen understregede stærkt, at det var meget vigtigt, at befolkningen fik helt rigtige og tilstrækkelige oplysninger om hele situationen. Deri er vi ganske enige, og det er et af de krav, som Kampagnen mod Atomvåben stiller, at man får virkelig reelle oplysninger om, hvordan det forholder sig med den fare, der truer. Det er vi helt enige i.

Men så sagde det ærede medlem fru Ellen Poulsen noget om — jeg indrømmer, at jeg ikke har skrevet det helt ordret ned, jeg kan måske se det i morgen, når det foreligger på tryk — men det var noget i retning af, at jeg skulle lade være med at sige — ja, jeg er ikke så ondsksfuld, at jeg tror, det ærede medlem mente, at jeg helt skulle lade være med at sige noget, så udemokratisk er det ærede medlem fru Ellen Poulsen vist ikke, men der var noget, som jeg skulle have ladet være med at sige, jeg ved ikke, om det var om mit og mit partis mening om sagen. Hvis det var noget i den retning, kan vi altså ikke blive enige. Vi har lov til herfra at udtale os om vor mening ganske på lige fod med det ærede medlem fru Ellen Poulsen, og det agter vi at fortsætte med.

Så sagde det ærede medlem fru Ellen Poulsen noget om den ungdom, som har sluttet op om Kampagnen mod Atomvåben, og så vidt jeg forstod, var det noget i retning af, at man hellere skulle forlange eller vente af den ungdom, at de skulle gå ind for civilforsvaret på grund af alle de foranstaltninger, som dér træffes for at redde befolkningen, og jeg havde indtrykket

af, at det ærede medlem mente, at det gjorde disse folk ikke. Jeg kan ganske vist ikke tale på atomkampagnefolkernes vegne, men jeg tror sandelig, at hver eneste én af disse mange tusind unge, der deltog i atomkampagnen, i alle retninger er villige til og klar til, når vi får det rigtige civilforsvar, at gå ind i arbejdet med at beskytte deres landsmænd ganske på samme måde, som det ærede fru Ellen Poulsen vil gøre det. Det tror jeg helt sikkert.

Så har jeg lige et par bemærkninger til den højtærede indenrigsminister. Ministeren sagde, at jeg stærkt havde fremhævet det beklagelige i, at man fandt det nødvendigt at træffe sådanne foranstaltninger. Ja, det er rigtigt. Dertil sagde den højtærede minister: vi må jo træffe disse foranstaltninger for det tilfælde, at der sker noget. Det er jeg for så vidt enig med den højtærede minister i, når det altså bare kan komme til at foregå på den måde, hvorpå vi mener disse beskyttelsesforanstaltninger skal træffes.

Den højtærede minister henviste til situationen for 35 år siden, som jeg også tillod mig at nævne i mit første indlæg: den neutralitet, som Danmark dengang tilsluttede sig. Herom sagde den højtærede minister, at der var sket noget siden da, og det er rigtigt. Der er sket mange ting siden dengang, da der var flertal her i tinget for en neutralitetspolitik og en afrustningspolitik af den art, som socialistisk folkeparti går ind for den dag i dag. Men vi mener, at netop fordi der er sket så meget siden da, netop fordi Danmark nu er blevet en militærstat i alliance med alle de andre, de store militærmagter, netop derfor er det nødvendigt, at vi bevarer roen og besindigheden og ikke søger at stable et civilforsvar på benene, som efter vor mening alligevel ikke kan redde befolkningen, hvis virkelig den store katastrofe indtræffer. Jeg har sagt, at vi til enhver tid er villige til at gå ind for et civilforsvar, når vi kan få det opbygget nogenlunde efter de retningslinjer, som jeg i mit første indlæg gjorde rede for.

Nu må man ikke være ondsksfuld over for en højtæret indenrigsminister; men når ministeren siger, at hans argumenter preller af som vand på en gås — det var altså mig, der skulle være gåsen — må jeg